

Arrest

nr. 281 157 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2011 als minderjarige samen met zijn gezinsleden toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker diende op 26 september 2014 en 25 januari 2019 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker diende op 1 december 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 20 mei 2021 diende verzoeker wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind (bijlage 19ter).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker vocht deze beslissing aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 april 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 2 mei 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2014 en op datum van 25.01.2019 werden ingediend door :

Z.(…), G.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Armenië

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Mijnheer kwam - als toen nog minderjarige - met zijn ouders en zijn toen nog minderjarige zus in 2011 naar België. Het gezin diende een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd reeds in 2011 afgewezen. Een aanvraag 9ter ingediend in 2011 werd afgesloten in 2020 (na intrekking en vernietiging van eerdere beslissingen). Een tweede aanvraag 9ter ingediend in 2014, werd in 2014 afgesloten. De aanvraag 9bis ingediend in 2014 werd eerst ingetrokken en later vernietigd. De aanvraag 9bis ingediend in 2014 is hangende en de elementen ten gronde die erin werden aangebracht, namelijk de verwijzing naar het verblijf in België sedert 2011, de schoolgang, de zogenaamde duurzame lokale verankering, de zogenaamde integratie-inspanningen, de zogenaamde grote wil om Nederlands te praten en de zogenaamde grote vriendenkring, worden eveneens in deze beslissing behandeld.

Betrokkene wenst een machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied en verwijst naar zijn jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied met middelbare schoolstudies, het feit dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn wil om regulier tewerkgesteld te worden en zijn banden die hij op het Belgische grondgebied opbouwde. Elke staat heeft het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Met inachtneming van alle door betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend en dit ter bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Mijnheer werd op 31.07.2018 door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld tot een werkstraf van 46 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden) en een geldboete voor, in algemene bewoordingen, ‘Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, een postbode, een brandweerman, een lid van de civiele bescherming, een ambulancier, een arts, een apotheker, een kinesitherapeut, een verpleegkundige, een

lid van het personeel aangesteld voor het onthaal in de spoeddiensten van de verzorgingsinstellingen, een maatschappelijk werker of een psycholoog van een openbare dienst, in de uitoefening van hun bediening.' Mijnheer werd recentelijk, namelijk op 25.05.2021, door de Franstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een een probatiestraf van 20 maanden of een vervangende gevangenisstraf van 16 maanden voor, in algemene bewoordingen, 'Afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden + Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is + Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging + Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf + Het dragen van verboden wapen(s).'

Het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om zich werkelijk te integreren in onze samenleving waarbinnen hij zich ophoudt. Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Hier kan aan toegevoegd worden dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen gevaarlijke individuen. Uit de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Dergelijke mentaliteit getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef. Dergelijke handelingen kunnen op geen enkele wijze getolereerd worden. Gedrag zoals verzoeker heeft laten zien, brengen gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Niet alleen bij de slachtoffers, maar ook bij de samenleving in het algemeen. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan zijn privébelangen. Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het afwijzen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene zijn ouders en zus verblijven op het Belgische grondgebied. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden. Betrokkene toont geen morele afhankelijkheidsband aan die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden.

Betrokkene heeft een kind met de Belgische nationaliteit postnataal erkend als zijnde zijn kind. In 2020 diende betrokkene een verzoek in om gemachtigd te worden tot een verblijf als vader van dit kind. Dit werd afgewezen omdat betrokkene geen geldig paspoort voorlegde. Mijnheer poogde een tweede keer een machtiging tot verblijf te verkrijgen als zijnde de vader van dit kind, maar opnieuw werd zijn verzoek afgewezen omdat hij ten eerste nog steeds geen geldig paspoort voorlegde en ten tweede omdat er geen affectieve en financiële banden met dit kind bewezen werden. Ook in de 9bis-procedure worden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene een gezin heeft en dat er affectieve en financiële banden aanwezig zijn met het kind.

Het is begrijpelijk dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat zijn sociale leven zich hier ten dele afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van betrokkene gevergd zou kunnen worden dat hij terug dient te keren naar zijn herkomstland. Uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Betrokkene kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn vrienden in België en zijn vrienden kunnen hem eveneens bezoeken in het land van herkomst. De kennissen en familieleden in België kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken. Zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen. Bovendien kunnen zij betrokkene vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Het is ook onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst waar hij werd geboren en een belangrijk deel van zijn leven heeft doorgebracht. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden.

(...)"

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 april 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 2 mei 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: Z.(…), G.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats, (…)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle loepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van een geldig paspoort die voorzien is van een geldig visum waarmee hij op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden:

Betrokkene liep in België 2 veroordelingen op voor het toebrengen van ernstige slagen en verwondingen (in 2018) en voor afpersing bij nacht met geweld of bedreiging met een wapen of een voorwerp die daarop lijkt (in 2021).

(…)”

1.9. De Raad vernietigde op 2 augustus 2022 de in punt 1.6. vermelde beslissing (RvV 2 augustus 2022, nr. 275 658). De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 september 2022 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ingevolge de in punt 1.3. vermelde aanvraag. Deze beslissing maakt wederom het voorwerp uit van een beroep bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 283 762.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel in zijn synthesememorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 9bis, 62, §2 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Voorafgaande opmerking

Verzoeker heeft op 30.05.2022 een kopie van het administratief dossier aangevraagd. Verzoeker heeft pas op 15.06.2022 kopie ontvangen van het administratief dossier. Indien hij eerst op het kopie had moeten wachten, zou het oorspronkelijk verzoekschrift onontvankelijk geweest zijn.

Om deze reden vult verzoeker zijn middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift aan met huidige synthesememorie.

a) Oorspronkelijk onderdeel

Eerste onderdeel

Het begrip "ernstige verstoring van de openbare orde", gebruikt door de bestreden beslissing, wordt in de wet van 15.12.1980 niet gedefinieerd.

De begrippen "openbare orde" en "nationale veiligheid" stonden centraal in de wetswijziging van 24.02.2017. Het doel van deze wetswijziging is terug te vinden in de voorbereidende werken:

"De strijd tegen het terrorisme en de radicalisering is van cruciaal belang voor de regering. Het is absoluut noodzakelijk elke activiteit te bestrijden die de rechten en vrijheden in ons land bedreigt."

De rechtspraak heeft echter verklaard dat deze begrippen zich niet beperken tot feiten van terrorisme of radicalisering (RvV 8.12.2017, n° 196.353). Zo stellen de parlementaire werken dat andere vormen van zware criminaliteit hier eveneens moeten onder vallen.

De begrippen werden niet nader gedefinieerd door de wetgever. De begrippen werden wel uitgelegd in de rechtspraak, waaronder rechtspraak van het Hof van Justitie. In het arrest *Rendón Marin* van 13.09.2016 (C-165/14) heeft het Hof het volgende herhaald:

"Zo heeft het Hof geoordeeld dat het begrip „openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid" betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arresten van 23 november 2010, *Tsakouridis*, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 43, 44 en 48, en 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punten 65 en 66)." (§83)

In *Boultif v. Zwitserland* van 02.08.2001 (54273/00) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de volgende criteria opgesomd waaraan een mogelijke uitwijzing om redenen van openbare orde getoetst moet worden:

- de aard en de ernst van het door de verzoeker gepleegde strafbare feit;
- de duur van het verblijf van de verzoeker in het land waaruit hij of zij zal worden uitgezet;
- de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de verzoeker gedurende die periode;
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, en andere factoren die de doeltreffendheid van het gezinsleven van een echtpaar tot uitdrukking brengen;
- de vraag of de echtgenoot op de hoogte was van het strafbare feit op het ogenblik dat hij of zij een gezinsbond aanknoopte;
- of er kinderen uit het huwelijk zijn, en zo ja, hun leeftijd; en
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgewezen.

Vrije vertaling van:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and
- the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof, moet een belangenafweging uitgevoerd worden. Zo moet er rekening gehouden worden met de band van verzoeker met zijn land van herkomst, de duur van zijn verblijf in België en zijn familiale situatie.

Er werd in de bestreden beslissingen geen afdoend onderzoek gevoerd naar de vraag of verzoeker nog een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst zelfs enkel naar het feit dat verzoeker tweemaal veroordeeld werd.

Een motivatie die zich ertoe beperkt te verwijzen naar veroordelingen uit het verleden en geen rekening houdt met de individuele elementen, schendt de motivatieplicht (Grondwettelijk Hof, nr. 112/2019 van 18.07.2019, B.32.3 en B.35.2).

Zo werd niet in rekening genomen dat verzoeker zijn probatiestraf nauwkeurig opvolgt (zie het attest van verzoekers' psychiater - stuk 6) en op dit moment stabiel werk heeft (stuk 3). Op geen enkele wijze werd een afweging gemaakt die deze elementen in rekening neemt. Dit duidt op een schending van de artikelen

7, 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980. Er is zelfs sprake van een tegenstrijdigheid op zich tussen het uitspreken van een probatiestraf door de correctionele rechter en de beslissing van weigering van regularisatie omwille van redenen van openbare orde.

De probatiestraf betekent dat de rechter oordeelt dat de resocialisatie mogelijk en het risico op recidive beperkt zijn op voorwaarde dat de probatievoorwaarden gevolgd worden, terwijl de weigering van regularisatie betekent dat de administratie van oordeel is dat het risico op recidive belangrijk is.

De tegenstrijdigheid is des te groter dat de voor verzoeker ongunstige tweede appreciatie, door de administratie, enkel gebaseerd is op de eerste, voor verzoeker gunstige, evaluatie.

b) Opmerkingen verwerende partij

Verwerende partij verwijst naar de wijze waarop de beoordeling van een bedreiging voor de openbare orde moet plaatsvinden en verwijst hierbij naar een arrest van het HvJ van 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30 en de memorie van toelichting DOC 54/2215/001, p.24. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.

Hierbij verwijst verwerende partij ook naar het arrest van het HvJ van 27 oktober 1977, C-30/77, pt.29 waarbij werd gesteld "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde".

Verder stelt verwerende partij dat:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar impliceert voor de openbare orde."

c) Replik van verzoeker

In de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen verwees verwerende partij in zeer algemene termen naar het vonnis van 31.7.2018 en het vonnis van 25.5.2021, zonder individueel na te gaan welke de feiten waren die aanleiding gaven tot de veroordelingen, welke de omstandigheden waren en zonder de vonnissen toe te voegen aan de bestreden beslissing. Er werd ook geen rekening gehouden met de eigenheid van de opgelegde straffen en de nauwkeurige uitvoering hiervan door verzoeker.

Verzoeker betwist aldus dat de bestreden beslissing "op zeer gedegen wijze" vaststelde dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker werd in 2018 veroordeeld tot een werkstraf van 46u. De feiten die aanleiding gegeven hebben tot deze veroordeling kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker was onder invloed. Hierdoor heeft zijn vriendin uit bezorgdheid een ambulance gebeld. Verzoeker, niet volledig bij bewustzijn, heeft zich verzet tegen de hulp die de ambulanciers hem boden en hen op die manier verwond.

Toen verzoeker 20 jaar was, heeft hij in 2018, samen met één andere persoon, een derde persoon bestolen onder bedreiging. De rechter stelde het volgende vast in zijn vonnis:

"Attendu que les faits sont très graves, inacceptables et dénotent un mépris certain tant pour le bien que pour la personne d'autrui ;

Que les faits sont certes à restituer dans leur contexte, entre des gens qui se connaissent ;

Attendu que le prévenu Z. demande à bénéficier d'une peine de probation autonome ;

Qu'il pourra bénéficier d'une telle mesure qui ne nuira pas à son avenir socio-professionnel ;

Qu'il sera veillé à ce que l'intéressé bénéficie d'un suivi en rapport avec la problématique de personnalité (formation Arpège-Prélude, suivi psychologique voire psychiatrique), se maintienne dans une activité professionnelle ; qu'il est tenu compte de ses aveux, de son jeune âge au moment des faits et de sa démarche en vue d'indemniser la victime ; »

Vrij vertaald :

« Terwijl de feiten zeer ernstig en onaanvaardbaar zijn en getuigen van een zekere minachting voor het welzijn en de persoon van anderen;

Dat de feiten zeker in hun context moeten worden geplaatst, tussen mensen die elkaar kennen;

Terwijl de beschuldigde Z.(...) verzoekt om een autonome probatiestraf;

Dat hij zal kunnen profiteren van een dergelijke maatregel die zijn sociaal-professionele toekomst niet zal schaden;

Dat ervoor zal worden gezorgd dat de betrokkene een opvolging krijgt in verband met zijn persoonlijkheidsproblemen (opleiding Arpège-Prélude, psychologische of psychiatische opvolging), en dat hij zijn beroepsactiviteit blijft uitoefenen; dat rekening zal worden gehouden met zijn bekentenissen, zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten en zijn inspanningen om het slachtoffer schadeloos te stellen"

In beide gevallen dateren de feiten van het jaar 2018. Verzoeker is ondertussen al vier jaar niet meer in aanraking gekomen met de politie of het gerecht.

In beide gevallen blijkt duidelijk dat verzoeker spijt had van zijn daden.

Verzoeker verwijst naar zijn oorspronkelijk middel en de nauwkeurigheid waarmee hij de opgelegde straffen en maatregelen opgevolgd heeft.

a) Oorspronkelijk onderdeel

Tweede onderdeel

Verzoeker heeft een zoon met de Belgische nationaliteit die op dit moment bijna vier jaar oud is.

De eerste bestreden beslissing stelt hieromtrent:

"De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan zijn privébelangen.

En:

"Betrokkene heeft een kind met de Belgische nationaliteit postnataal erkend als zijnde zijn kind. In 2020 diende betrokkene een verzoek in om gemachtigd te worden tot een verblijf als vader van dit kind. Dit werd afgewezen omdat betrokkene geen geldig paspoort voorlegde. Mijnheer poogde een tweede keer een machtiging tot verblijf te verkrijgen als zijnde de vader van dit kind, maar opnieuw werd zijn verzoek afgewezen omdat hij ten eerste nog steeds geen geldig paspoort voorlegde en ten tweede omdat re geen affectieve en financiële banden met dit kind bewezen werden. Ook in de 9bis-procedure worden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene een gezin heeft en dat er affectieve en financiële banden aanwezig zijn met het kind."

Er moet een afweging gemaakt worden tussen de elementen die te maken hebben met de openbare veiligheid en het hoger belang van het kind.

Het Hof stelde in M.P.E.V. en anderen v. Zwitserland, 08.07.2014, nr. 3910/13:

"Bovendien moeten, wanneer gezinnen met kinderen betrokken zijn, de belangen van het kind voor de overheidsinstanties een essentiële overweging vormen bij de beoordeling van de evenredigheid in de zin van het Verdrag (Nunez tegen Noorwegen, nr. 55597/09, § 84, 28 juni 2011; Kanagaratnam v. België, nr. 15297/09, § 67, 13 december 2011; Popov v. Frankrijk, nrs. 39472/07 en 39474/07, § 109, 19 januari 2012)"

Vrije vertaling van:

"Moreover, when families with children are involved, the best interests of the child shall be a primary consideration for the public authorities in the assessment of the proportionality for the purposes of the Convention (Nunez v. Norway, no. 55597/09. § 84, 28 June 2011; Kanagaratnam v. Belgium, no. 15297/09, § 67, 13 December 2011; Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, § 109, 19 January 2012). »

Het hoger belang van het kind en de het respect voor zijn/haar gezinsleven wordt beschermd in de artikelen 3 en 16 van het IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Tegenpartij moet rekening houden met het hoger belang van het kind, zelfs wanneer de beslissing niet ten aanzien van het kind zelf maar ten aanzien van één van zijn ouders genomen is (EHJ, 11.3.2021, C-112/20, M.A. t. Belgische Staat).

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de procedure tot gezinshereniging van verzoeker. Er wordt echter geen afweging gemaakt van het hoger belang van A.(...) Z.(...). A.(...) is nog geen vier jaar oud. Hij heeft de Belgische nationaliteit en is hier geboren. A.(...) heeft geen enkele band met Armenië. De weigering tot machtiging tot verblijf heeft tot gevolg dat de vader van A.(...) zich in een precaire situatie bevindt. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat A.(...) gescheiden zal worden van zijn vader. De eerste bestreden beslissing stelt dat contacten onderhouden kunnen worden via zogenaamde moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken. Dat verzoeker terug zou moeten keren naar Armenië zou echter een zware impact hebben op de relatie tussen vader en kind. De twee situaties kunnen onmogelijk met elkaar vergeleken worden en hebben tot gevolg dat vader-zoon band onderbroken en zwaar verstoord wordt.

Verzoeker heeft in het kader van de procedure bij Uw Raad met betrekking tot de aanvraag tot gezinshereniging verschillende bewijzen neergelegd van de relatie met zijn zoon. Zo werden verschillende foto's neergelegd van hen samen en bewijzen van de betaling van een alimentatie aan de moeder van A.(...). Er is aldus wel degelijk sprake van een gezinsleven. Deze bewijzen werden neergelegd vóór dat de bestreden beslissingen genomen werden. Tegenpartij was hier aldus van op de hoogte.

De bestreden beslissingen hebben onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van verzoekers' zoon. Om die redenen schendt de beslissing artikel 8 EVRM, de artikelen 16, samengenomen met artikel 3 van het IVRK, de artikelen 7 en 24 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

b) Opmerkingen van verwerende partij

Verwerende partij stelt dat het Unierecht in casu niet van toepassing is. Verzoeker zou zich niet kunnen beroepen op de artikelen 7 en 24 van het Handvest omdat het om een zuivere interne situatie gaat, waar het Unierecht niet op van toepassing is. Verzoeker is namelijk geen familielid van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Verzoeker zou zich op de artikelen 3 en 11 van het IVRK beroepen terwijl deze geen directe werking hebben.

c) Replik van verzoeker

Verzoekers' aanvraag is gegrond in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, die de omzetting vormt naar Belgisch recht van artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115). Het Unierecht is aldus van toepassing op voorliggende situatie.

Artikel 20 van het Verdrag op de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) geeft aan elke onderdaan van een lidstaat het Unieburgerschap. Het tweede lid van artikel 20 stelt dat "De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald".

De zoon van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. De bestreden beslissing, die een verblijfsrecht aan zijn vader weigert, heeft een rechtstreekse impact op hem. Door het fundamenteel recht op de bescherming van A.(...)'s gezinsleven niet te respecteren en onvoldoende rekening te houden met zijn hoger belang, schendt de bestreden beslissing de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij artikel 11 van het IVRK niet ingeroepen heeft. Verzoeker stelt wel een schending vast van de artikelen 3 en 16 van het IVRK, samengenomen met artikel 8 EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

a) Oorspronkelijk onderdeel

Derde onderdeel

Verzoeker is al meer dan tien jaar in België. Hij was nog minderjarige toen hij hier aankwam en is hier aldus opgegroeid. Verzoeker heeft ook geen band meer met Armenië. Hij heeft het land al meer dan tien jaar geleden verlaten en heeft in totaal langer in België dan in Armenië geleefd.

In 2011 is verzoeker in België aangekomen met zijn ouders en zijn zus. Hij was toen 13 jaar oud. Verzoeker is in België naar school geweest en behaalde hier zijn diploma secundair onderwijs. Hij volgde eveneens Franse lessen en een opleiding als keukenmedewerker.

De band van verzoeker met België en de afwezigheid van een band met Armenië werden door de bestreden beslissingen niet in rekening genomen. Hierdoor schenden de bestreden beslissingen artikel 8 EVRM, de artikelen 7, 9bis, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

a) Oorspronkelijk onderdeel

Vierde onderdeel

Verzoeker woont samen met zijn ouders en zijn zus. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. De eerste bestreden beslissing is aldus niet afdoende gemotiveerd wanneer het zich beperkt met te stellen dat:

"In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden. Betrokkene toont geen morele afhankelijkheidsband aan die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden."

Verzoeker woont al heel zijn leven samen met zijn zus en zijn ouders. Dit toont duidelijk aan dat de banden sterker en belangrijker zijn dan wat de bestreden beslissing doet blijken. Het EHRM erkent ook dat er een schending van artikel 8 EVRM kan zijn op grond van de familiebanden tussen een volwassen verzoeker, zijn ouders en broer/zus (EHRM, *Boughanemi v. Frankrijk*, 24.04.1996, nr.22070/93, §35):

« In de tweede plaats verblijven de ouders van Boughanemi en zijn tien broers en zusters regelmatig in Frankrijk en is er geen bewijs dat hij geen banden met hen heeft.

De verwijdering van verzoeker had tot gevolg dat hij van hen en van het kind werd gescheiden. Zij kan derhalve worden geanalyseerd als een inmenging in de uitoefening van het door artikel 8 erkende recht (art. 8). »

Vrije vertaling van :

"En second lieu, les parents de M. Boughanemi ainsi que ses dix frères et sœurs résident régulièrement en France et rien ne prouve qu'il n'ait pas de liens avec eux.

L'expulsion du requérant a eu pour effet de le séparer de ceux-ci ainsi que de l'enfant. Elle peut donc s'analyser en une ingérence dans l'exercice du droit que reconnaît l'article 8 (art. 8). »

In casu bleek duidelijk uit het dossier dat verzoeker nauwe, affectieve en afhankelijke banden heeft met zijn ouders en zus.

De bestreden beslissingen zijn op dit punt niet afdoende gemotiveerd en schenden artikelen 8 van het EVRM, de artikelen 7, 9bis, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

b) Opmerkingen van verwerende partij

Verwerende partij verwijst naar de begrippen 'familie- en gezinsleven' en 'privéleven' van artikel 8 EVRM.

In een eerste opmerking wordt gesteld dat verzoeker niet samenwoont met zijn zoon en er geen bewijs in het dossier is van een officiële omgangsregeling of dat verzoeker alimentatie betaalt aan zijn zoon.

In een tweede opmerking dat artikel 8 niet van toepassing is op de relaties van verzoeker met zijn zus en zijn ouders omdat er geen bijkomende afhankelijkheidsbanden werden aangetoond.

c) Replik van verzoeker

Verwerende partij stelt dat er geen bewijzen zijn van betaling van alimentatie of een officiële omgangsregeling. Verzoeker wijst op stuk 4 van het verzoekschrift, waarbij de bewijzen van betaling van alimentatie werden neergelegd. Er werden ook foto's toegevoegd die de omgang van verzoeker met zijn

zoon aantonen. Dit duidt ofwel op onachtzaamheid van tegenpartij ofwel op de intentie om de bewijskracht van de neergelegde stukken volledig te ontkennen.

Dat er geen officiële omgangsregeling werd vastgelegd, doet geen afbreuk aan de plicht van verwerende partij om een zorgvuldig en ernstige afweging te maken van het belang van verzoekers' minderjarige zoon en de impact van deze beslissing op het gezins-en-privéleven van de betrokkenen.

Omtrent de tweede opmerking van verwerende partij verwijst verzoeker naar zijn oorspronkelijk onderdeel."

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift en zijn synthesememorie voegt verzoeker een loonfiche toe, een bijlage bij het verzoekschrift in de zaak RvV 269 921, een uittreksel uit de *Manuel de droit pénal général*, een attest van verzoekers psychiater, de beslissing tot regularisatie van verzoekers ouders en zus, het bewijs van Bpost, een e-mail van verzoekers raadsvrouw aan de verwerende partij en kopieën van de vonnissen van 31 juli 2018 en 25 mei 2021 (Verzoekschrift en synthesememorie, bijlagen 3-11).

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 16 van het IVRK. Verzoeker verzuimt om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze verdragsbepalingen zouden schenden. Bovendien merkt de Raad op dat dit verdrag geen verplichting tot omzetting bevat, waardoor van deze bepalingen geen verticale rechtstreekse werking uitgaat (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c); RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c)) en verzoeker de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat in de aanvragen om machtiging tot verblijf van 26 september 2014 en 25 januari 2019 volgende elementen werden ingeroepen betreffende de gegrondheid van zijn aanvraag:

“La partie requérante se réside en Belgique depuis 2011. Depuis son arrivée elle a fait de grands efforts pour s'intégrer dans la société belge. Il s'agit donc d'un ancrage local durable pour elle et sa famille, malgré les difficultés médicales.

Cela fait quasiment 4 ans que la partie requérante vit en Belgique avec sa femme et ses enfants mineurs et elle a immédiatement fait tout ce qui était dans sa possibilité afin de s'intégrer au mieux dans la société belge, et elle l'a fait avec succès.

De plus, la partie requérante souhaitait produire diverses attestations démontrant une volonté imparable de s'intégrer dans la société belge :

- G.(...) et A.(...) ont tous deux suivi une école d'été à Brugge (pièce jointe 5) en 2011

- G.(...) et A.(...) ont aussi été inscrits régulièrement à « Basisschool van het GO ! - BS Brugge Centrum » en 2011 et à « Athenum de Bruxelles » en 2014 (pièces jointes 6 & 7).

- Kristina et Ara se sont aussi inscrits à des cours de néerlandais (pièce jointe 8) à SNT Brugge.

- K.(...) et A.(...) ont aussi suivi une « maatschappelijke oriëntatie » à Bruxelles (pièce jointe 9).

- K.(...) a aussi suivi une formation en français à Bruxelles (pièce jointe 10).

La partie requérante montre alors une grande volonté de s'intégrer, de parler le néerlandais, ... Sa famille est aussi très bien intégrée. Pour preuve, la partie requérante souhaiterait ajouter aussi à la présente demande de régularisation un article de presse relatif à la « Zinneke Parade » de 2012 dans lequel on peut voir sa fille déguisée, participant à la manifestation (pièce jointe 11).

En plus la partie requérante a construit un grand cercle d'amis et de connaissances depuis son arrivée en Belgique. Elle souhaite par ailleurs présenter des attestations recueillies (pièces jointes 12 à 18) démontrant sa réelle motivation d'intégration.

Pour ces raisons j'estime que la partie requérante mérite d'être régularisée conformément à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.”

“De aanvraag tot regularisatie is in hoofdorde gesteund op de zeer verregaande duurzame verankering in België van de verzoekende partijen.

Verzoekende partijen zijn in België sinds 2011 en zijn in 8 jaar perfect ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Uit verschillende getuigenissen blijkt dat de inburgering van verzoekende partijen tot nu toe perfect is verlopen.

De huidige aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partijen is dan ook gesteund op volgende gronden:

Verzoekende partijen hebben zich vanaf het begin dat zij in België verbleven getracht te integreren in België.

De Heer en Mevrouw Z.(...) namen beiden deel aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en behaalden verschillende diploma's van de Nederlandse taal (stuk 8 - stuk 5).

Omtrent hun werkwillegheid kan ook geen twijfel bestaan.

- De heer Z.(...) A.(...) kan onmiddellijk aan de slag bij . BVBA als keukenhulp, (stuk 6)

- De heer Z.(...) G.(...) behaalde zijn diploma van keukenhulp en is ingeschreven bij de VDAB. Hij krijgt wekelijks werkaanbiedingen. Ook hij zou aldus onmiddellijk aan de slag kunnen gaan indien hij gerechtigd zou zijn om in België te mogen wonen en werken, (stuk 7)

Ook de kinderen zijn sinds hun aankomst in België steeds naar school geweest en behaalden hun diploma's. De heer Z.(...) G.(...) en zijn zus A.(...) volgden beiden intensieve Nederlandse lessen in Zomerschool Integraal bij hun aankomst in België, (stuk 10)

Daarna volgden zij hun lagere school en secundair onderwijs hier. (stuk 11 en 12). Mevrouw Z.(...) A.(...) behaalde met glans haar diploma in de richting Latijn- Wetenschappen. Zij wenst verder te kunnen studeren aan de universiteit om zo optimaal mogelijk ingezet te kunnen worden op de arbeidsmarkt.

De heer Z.(...) G.(...) behaalde niet alleen zijn diploma secundair onderwijs, hij volgde tevens Franse lessen, omdat hij het belang van tweetaligheid goed beseft, (stuk 13). Daarnaast behaalde hij zijn diploma als keukenmedewerker en kan hij onmiddellijk ingezet worden op de arbeidsmarkt, zoals ook blijkt uit de vele VDAB jobaanbiedingen die hij wekelijks krijgt, (stuk 14)

Verzoekende partijen zijn bovendien zeer geliefd in hun omgeving. Zij leggen brieven voor waaruit blijkt dat zij perfect geïntegreerd zijn in onze maatschappij. De familie Z.(...) heeft ondertussen ook een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd in België, dit via hun cursussen bij de VDAB, hun engagement in hun gemeenschap, hun kinderen die school lopen, waar de leerkrachten vol lof over zijn, enz. Uit al deze getuigenissen blijkt dat het hier gaat om een gezin dat zeer goed geïntegreerd is, goed Nederlands spreekt, veel vrienden heeft en een verrijking is voor de Belgische maatschappij^ stuk 15)

De taalkennis, de werkwiligheid, duurzame banden die verzoekende partijen met Belgische onderdanen heeft opgebouwd zijn allen elementen, die het vermoeden van integratie enkel maar verstreken en bevestigen. Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens, dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt. Om deze reden verzoek ik U met de grootste eerbied om de verzoekende partijen de gunst van een verblijf van onbepaalde duur op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet toe te kennen."

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris was *in casu* in wezen van oordeel dat aan verzoeker geen machtiging tot verblijf kon worden toegekend omwille van redenen van openbare orde.

3.8. In het enig middel in zijn synthesesmemorie gaat verzoeker in op de interpretatie van het openbare orde-begrip door het Europese Hof van Justitie. Verzoeker stelt dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de vraag of hij nog een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zo stipt hij aan dat geen rekening werd gehouden met het verloop van zijn autonome probatiestraf en het feit dat hij stabiel werk heeft. Verzoeker stelt ook dat in algemene termen wordt verwezen naar de vonnissen van 31 juli 2018 en 25 mei 2021, maar dat niet werd ingegaan op de aard van de feiten of de aard van de straf, noch op het gegeven dat de feiten reeds van 2018 dateren en verzoeker spijt heeft betuigd.

3.9. Verzoeker kan in geen geval worden gevolgd waar hij in een tweede onderdeel van zijn enig middel stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet de omzetting zou vormen van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG regelt immers op geen enkele wijze de voorwaarden of modaliteiten voor het indienen of het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan op geen enkele wijze worden beschouwd als een omzetting van (secundair) Unierecht (zie: RvS 23 januari 2020, nr. 13.637 (c)).

3.10. Daargelaten de vraag of te dezen dus dienstig kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien bevat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging waarbij enerzijds rekening werd gehouden met het verblijf en de bindingen van verzoeker in België, zijn schoolloopbaan en zijn werkbereidheid, en anderzijds met de belangen van de samenleving. In de beslissing wordt betreffende de vrijwaring van de openbare orde het volgende gesteld:

"Betrokkene wenst een machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied en verwijst naar zijn jarenlange verblijf op het Belgische grondgebied met middelbare schoolstudies, het feit dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn wil om regulier tewerkgesteld te worden en zijn banden die hij op het Belgische grondgebied opbouwde. Elke staat heeft het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Met inachtneming van alle door betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend en dit ter bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Mijnheer werd op 31.07.2018 door de correctionele rechtbank van Luik veroordeeld tot een werkstraf van 46 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden) en een geldboete voor, in algemene

bewoordingen, 'Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking, tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, een postbode, een brandweerman, een lid van de civiele bescherming, een ambulancier, een arts, een apotheker, een kinesitherapeut, een verpleegkundige, een lid van het personeel aangesteld voor het onthaal in de spoeddiensten van de verzorgingsinstellingen, een maatschappelijk werker of een psycholoog van een openbare dienst, in de uitoefening van hun bediening.' Mijnheer werd recentelijk, namelijk op 25.05.2021, door de Franstalige correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een een probatiestraf van 20 maanden of een vervangende gevangenisstraf van 16 maanden voor, in algemene bewoordingen, 'Afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden + Diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is + Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging + Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf + Het dragen van verboden wapen(s).' Het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om zich werkelijk te integreren in onze samenleving waarbinnen hij zich ophoudt. Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Hier kan aan toegevoegd worden dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen gevaarlijke individuen. Uit de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid, blijkt het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Dergelijke mentaliteit getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef. Dergelijke handelingen kunnen op geen enkele wijze getolereerd worden. Gedrag zoals verzoeker heeft laten zien, brengen gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Niet alleen bij de slachtoffers, maar ook bij de samenleving in het algemeen. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan zijn privébelangen. Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het afwijzen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

In weerwil van verzoekers beweringen blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat deze niet beperkt is tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen, maar dat wel degelijk nader werd ingegaan op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker werd reeds twee maal correctioneel veroordeeld: een eerste maal wegens slagen en verwondingen aan ambulanciers en een tweede maal wegens afpersing, diefstal en bedreiging. Verzoeker betwist niet dat deze feiten *an sich* zeer ernstig zijn.

In zijn synthesesemorie wijst verzoeker op het gegeven dat hij spijt heeft betuigt, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van de aard van de feiten "de afwezigheid van de wil om zich werkelijk te integreren in onze samenleving waarbinnen hij zich ophoudt" vast te stellen of te oordelen dat "(u)it de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid, (...) het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (...)". Er wordt immers op gewezen dat "(g)edrag zoals verzoeker heeft laten zien, (...) gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg (brengen). Niet alleen bij de slachtoffers, maar ook bij de samenleving in het algemeen." Verzoeker benadrukt thans dat de feiten dateren van 2018, maar hij toont hiermee niet aan dat de bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn. De Raad merkt overigens op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, waardoor uiteenlopende zienswijzen denkbaar zijn die elk op zich niet kennelijk onredelijk hoeven te zijn. Enkel wanneer de overheid de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, is het redelijkheidsbeginsel geschonden. In zijn middel naar zijn 'huidige' tewerkstelling en het gunstige verloop van de hem opgelegde autonome probatiestraf (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 6) dient te worden aangestipt dat deze elementen niet werden ingeroepen in de aanvragen om machtiging tot verblijf en verzoeker evenmin aantoonde dat hij deze gegevens - bij wege van aanvulling op zijn aanvragen - aan de gemachtigde van de staatssecretaris had overgemaakt. Bijgevolg kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze recente ontwikkelingen geen rekening werd gehouden.

3.11. In zoverre verzoeker de Raad uitnodigt om op basis van deze nieuwe gegevens een nieuwe belangenafweging door te voeren, dient te worden aangestipt dat deze nieuwe beoordeling de opportuniteit van de bestreden beslissing zou betreffen die het 'objectief' contentieux te buiten gaat. Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd in zijn bewering dat er een tegenstrijdigheid zou bestaan tussen het uitspreken van de autonome probatiestraf en de weigering van de regularisatie omwille van redenen van openbare orde. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat het opleggen van een alternatieve straf door de correctionele rechtbank met zich zou brengen dat een machtiging tot verblijf zou moeten worden verstrekt.

Verzoeker beschrijft in zijn derde middelonderdeel zijn parcours in België en de afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat de afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst ertoe zouden nopen hem een verblijfstitel in België af te leveren. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn banden met zijn gastland van die aard zijn dat ze zouden opwegen tegen de hierboven weergegeven openbare orde-argumenten. Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van het geheel van zijn overwegingen te concluderen dat verzoeker de gunst van de humanitaire regularisatie niet kan worden verleend omdat *“(d)e bescherming van de openbare orde (...) zwaarder (weegt) dan zijn privébelangen”*. Verzoeker kan op dit punt geenszins overtuigen.

3.12. Zowel in een tweede als in een vierde onderdeel van zijn enig middel gaat verzoeker in op zijn vaderschap van een kind met de Belgische nationaliteit en zijn recht op gezinsleven. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker dit vaderschap niet had aangevoerd in het kader van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris bespreekt dit element in de eerste bestreden beslissing omdat verzoeker sinds 2020 een aantal gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, waarvan de verwerende partij uiteraard op de hoogte is. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft een kind met de Belgische nationaliteit postnataal erkend als zijnde zijn kind. In 2020 diende betrokkene een verzoek in om gemachtigd te worden tot een verblijf als vader van dit kind. Dit werd afgewezen omdat betrokkene geen geldig paspoort voorlegde. Mijnheer poogde een tweede keer een machtiging tot verblijf te verkrijgen als zijnde de vader van dit kind, maar opnieuw werd zijn verzoek afgewezen omdat hij ten eerste nog steeds geen geldig paspoort voorlegde en ten tweede omdat er geen affectieve en financiële banden met dit kind bewezen werden. Ook in de 9bis-procedure worden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene een gezin heeft en dat er affectieve en financiële banden aanwezig zijn met het kind.”

Verzoeker slaagt er niet in te weerleggen dat er in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen gegevens werden aangebracht die de gemachtigde van de staatssecretaris zouden toelaten het daadwerkelijke karakter van het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische kind of het hoger belang van dit Belgische kind, zoals bedoeld in het Handvest en het IVRK, te beoordelen. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus niet dienstig verwijten dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die het gevolg is van een aanvraagprocedure, onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn vaderschap van een Belgisch kind of met zijn recht op gezinsleven met dit kind. Er blijken geen gegevens die wijzen op een gezinsleven met het Belgisch kind die het afleveren van een verblijfstitel zouden noodzaken.

3.13. In het vierde middelonderdeel gaat verzoeker ook in op zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM omdat hij geruime tijd in België heeft samengewoond met zijn ouders en zijn zus.

Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het

bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld inzake het familieleven van verzoeker met zijn in België verblijvende familieleden:

“Betrokkene zijn ouders en zus verblijven op het Belgische grondgebied. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden. Betrokkene toont geen morele afhankelijkheidsband aan die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden.”

Verzoeker beweert in zijn vierde middelonderdeel dat uit het dossier nauwe affectieve- en afhankelijkheidsbanden zouden blijken tussen verzoeker, zijn ouders en zijn zus. De Raad stelt vast dat deze bewering niet met objectieve gegevens wordt ondersteund. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers ouders en zus werden geregulariseerd (Verzoekschrift, bijlage 7), maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat er tussen verzoeker en zijn ouders of zijn zus sprake is van banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55).

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat *“(u)it niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat zijn privéleven in België ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 24 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en/of juridische overwegingen of dat geen zorgvuldig onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, thans de eerste bestreden beslissing, is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zijn tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij in het kader van de procedure bij de Raad stukken had aangeleverd om een daadwerkelijk gezinsleven met zijn Belgische zoon aan te tonen, waaronder foto's en betalingsbewijzen van alimentatie. Deze gegevens waren volgens verzoeker bekend aan de verwerende partij alvorens zij het bestreden terugkeerbesluit trof, thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker meent dat er sprake is van een gezinsleven met zijn zoon waarmee onvoldoende rekening werd gehouden.

3.16. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende aangaande de kritiek van verzoeker:

“Verzoeker heeft reeds tweemaal een gezinsherenigingsprocedure gestart in functie van zijn Belgische zoon A.(...). Op 17.11.2011 heeft gemachtigde de tweede gezinsherenigingsaanvraag verworpen en verzoeker

heeft een beroepsprocedure hangende bij Uw Raad met als rolnummer 269.921. Verzoeker zijn gezinsherenigingsaanvraag is verworpen omdat hij geen geldig paspoort kon voorleggen en geen bewijs van affectieve en/of financiële banden met het kind.

De moeder van A.(...), mevrouw F.(...) D.(...) L.(...), staat in voor de zorg van het kind. Verzoeker woont niet samen met zijn zoon. Er is geen bewijs in het dossier dat er een officiële omgangsregeling is en/of verzoeker alimentatie betaalt voor zijn zoon.”

3.17. Het administratief dossier bevat geen enkele indicatie dat de gemachtigde van de staatssecretaris het gezinsleven van verzoeker of het hoger belang van het kind zou hebben onderzocht in het licht van de genomen verwijderingsmaatregel. Deze onzorgvuldigheid in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden rechtgezet middels de hierboven weergegeven *a posteriori*-overwegingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. Terloops wijst de Raad erop dat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20), die in hoofde van verzoeker werden genomen, niet gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De afgifte van een terugkeerbesluit aan verzoeker is ook moeilijk verenigbaar met verzoekers huidige situatie. De beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van 26 september 2022 - die geen verwijderingsbeslissing omvatte - is immers nog hangende bij de Raad.

3.18. De tweede bestreden beslissing is behept met een onzorgvuldigheid in het licht van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 april 2022.

Voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), is het enig middel in de aangegeven mate gegrond. De overige middelonderdelen behoeven hier geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN